

„In vendar ne obupaš?“ ga vpraša Spomin.

„Nikakor! Ena nada mi je še ostala.“

„Katera?“ vprašata oba. — „Nada na življenje onkraj groba!“

Spomin se obrne k Nadi, poda ji roko ter reče s solzami v očeh:
„Odpusti! Delal sem ti krivico. Odsihmal naju nič več ne loči!“

„Nič več ne loči“ — ponavlja Nada srčno.

In od tedaj potujeta Nada in Spomin po svetu, ljubeznivo združena,
blagor deleč človeštvu.

S. S.

Poletje.

Poletni večer.

Tiha noč leži
Nad dolinami,
Luna vzhaja že
Nad planinami.

Veter šepetá
Tiho nad zemljó,
Kot vspavalno pel
Pesem bi ljubó.

Diha svet pokoj
Daleč kroginkrog,
Vse veseljstvo pa
Blagoslavlja Bog.

Maksimov.

Pesem o klasju.

Klasje kot solnce rumeno, *
Polja ti našega kras,
Ej, kakó se raduje
Tebe presrečna vas.

Starček in mož na tebe
Gledata s težko skrbjo;
Mnogokrat upanje njima
Že je strto biló.

Le škrjanček v višavi
Venomer žvrgolí,
Pa se raduje, da žito —
Nje m u tako zóri . . .

Maksimov.

Ko sniva še gora in njiva . . .

Ko sniva še gora in njiva
Pod rosno megló,
Na travniku, s kosami v rokah,
Že kosci pojó.

Pri okencu kočice nizke
Zre starček čez jutranjo plan
In v srcu nebrojno mladostnih
Poraja se zlatih mu sanj.

Opevajo zlate mladosti
Brezskrbni in jasni čas.
Otožni in mehki glasovi
Tja v daljno plavajo vas.

Kot kose cvetice morijo,
Uničil mu nade je čas;
In bridke izkušnje so gube
Utisnile mu na obraz . . .

Saturnin.

Poleti v gozdu.

Vse tiho in znojno na polju.
Še klasje po njivah molči.
Le kmetičem veter krepilen
Razbeljeno čelo hladi,

Jaz grem pa v gozdič, kjer veselo
Prepeva med leščevjem drozd;
V smerečju mu zbor odgovarja,
Šumi mu skrivnostno ves gozd.

In duša v skrivnostno šumenje,
V čarobo se to zatopi,
Iz srca pobegne mi žalost,
Veselo mi lice žari . . .

Taras Vaziljev.

Cvetice.

V polju cvetice prekrasne dehtijo,
Blaga jutranja jih rosa krepča;
Pridne bučelice ob njih šumijo,
Solnce jih toplo ogreva z nebá.

Veter poljublja jim nežne glavice,
Bajke o pomladi jim govori;
Lepo življenje imajo cvetice,
Dokler ne mine čas mladih jim dni.

Taras Vaziljev.

V goro . . .

Danes je jasen dan,
Jasen poletni dan,
Zvonko se smeje mi
Zélena plan.

Tajno šumeči gaj
Vabi me v naročaj,
Vabi v gorovje me
Solnčni smehlaj.

V goro visoko, hej,
Le naprej, le naprej,
Z nje vam zavriskal bom,
Fantje — juhej!

Sokolov

Lipa, ti zelena lipa!

Lipa, ti zelena lipa,
Zopet v cvetju vsa si;
In po vejah tvojih ptički
Pevajo kot včasí.

Vedno še se zbira deca
V senci tvoji hladni,
Poje si vesele pesmi
V jasni vzduh pomladni.

Lipa, lipa, ti budiš mi
Na mladost spomine,
Na veselje in na srečo,
Ki tak hitro mine . . .

Taras Vaziljev.

Zora.

Tam na vzhodu vstajala
Zora je rumena,
V logu pa je plakala
Travica zelena

Brž iskat poslala je
Solnčece, oj, zlato,
Ptičic tja poslala je
Urno, hitro jato.

Videla pa zora je
Travico solzečo,
Solz rešila rada bi
Revico trpečo.

Solnce zasvetilo je
Črez ravan gorkeje,
Posušilo travici
Krasne vse solze je.

Gradiški.

Aj, v polje zeleno bi legel . . .

Šumijo, šumijo gozdovi
V prekrasni poletni večer;
Nad zemljo s svetlobo oblito
Razgrinja nebeški se mir.

Aj, v polje zeleno bi legel,
Kjer veter lahno šepetá
In zvezdic roj zemljici krasni
Prijazno iz dalje migljá.

Kot mati nad detecem ljubim
Nad nami čuje nebo,
In veter uspavanko milo
Šepeče nam na uho . . .

Maksimov.

Pred vihro.

Sredi polja rožice
Glavice so bele
Tožno k tlem povesile,
Majki zemlji dele:

Spet nad polje splavale
So ovčice bele,
V sivkast plasč obok neba
Črezinčrez odele.

„Težko, težko še kedaj
Zdravo nam bo lice . . .
Kam, o kam meglene so
Splavale ovčice?“

Sredi polja rožice
So zatrepetale,
Glave vpognile so,
Bridko zaplakale . . .

Cvetoš.

Vesela pesem.

Po vasi lučce vgašajo,
In spat hité ljudje,
A pesmi še oglašajo
Tam v daljni vasi se nekje.

Ah, znana mi je pesem ta,
Ki v nočni temi se gubi,
Le meni neče iz srca
Privreti kot nekdane dni . . .

Slavko Slavič.

